

Omer Vilain over de tijd van toen

De stille getuigen

De voorbije dagen bezochten veel mensen kerkhoven en begraafplaatsen om er hun dierbaren te gedenken.

Zoals dezer dagen al herhaaldelijk benadrukt is een kerkhof de gewijde grond vlak naast de kerk, daar waar

een perseel die aan geen godshuis paalt, begraafplaats wordt genoemd. Kleine nuance dus.

Voor al rond 1 en 11 november wordt er gedacht aan de gesneuvelden van beide wereldoorlogen. In dat verband diepten we een paar mooie foto's uit het archief met beelden van het oorlogskerkhof in de Stuiverstraat.

Op de ene foto ziet men

graven van Belgische militairen met in het midden een symbolische zuil. Daarin wordt de asse bewaart van twee Oostendse politieke gevangenen die in Duitsland terecht gesteld werden. Beiden kregen na de bevrijding een ereplaats op de begraafplaats. Het betreft Leopold Jacquemains en Marcel Mechiels.

De tweede prent toont een gedeelte van de begraafplaats voorbehouden aan Britse ge-

sneuvelden. Zowel mariniers (zoals de gesneuvelden aan boord van de Vindictive in 1918), vliegeniers als commando's. Het is een Britse traditie dat gesneuvelden dicht bij hun slagveld begraven worden. De foto werd op een vriesochtend genomen toen rijm het plantsoen wit aankleedde. Stille getuigen van wrede tijden, waarin vrijheid en democratie wel heel duur werden betaald...

Een poëtisch winters beeld van de laatste rustplaats voor Britse militairen.

De Belgische oorlogsslachtoffers in het ereperk aan de Stuiverstraat.